

NOWOZAKONNY (2) *ai*

Wszystkie o prawdopodobnie jasne (tak w nowo oraz zakonny); a pochylone.

sg n N nowozakon(e) (1). ◇ pl [N m pers nowozakonni.] ◇ G nowozakonnych (1).

Sł stp, Cn brak, Linde XVII – XVIII w.

Odnoszący się do Nowego Zakonu (2) :

W przeciwstawieniu: »nowozakonny ... starozakonny«: Kościół Boży/ w tey rzeczy/ ábo tylko przyrodzone y Boſkie práwo objaſnia y wykłada; ábo ſpoſob dzieſięcin nowozakonnych náznacza. przeto miedzy inſzymi przyczynami/ iż nie wſzytkie ſtározakonne dzieſięciny/ v nas mieſce máią LatHar 127.

[Wyrażenie: peryfr. »nowozakonni faryzeuszowie« = jezuici: w náſzey Polſzcze ci nowozakonni Faryzeufzowie gnieździć ſię poczéli około roku 1572. TurnZwierc E2.]

Szeregi »i starozakonny i nowozakonny« (1): A co Pan Bog raz vczyni/ tego nigdy nie żáluie/ iáko nas y ſtározakonne y nowozakonne piſmo w tym vpewniło LatHar 132. [Ponadto w przeciwstawieniu 1 r.]

TZ